

An Art Deco style illustration of a woman in profile, facing left, wearing a yellow dress and a gold mask. She is playing a violin. The background is pink with gold floral motifs. The word 'BAZAR' is in the top right corner.

BAZAR

VIULISTI

Harriet Constable

Harriet Constable

VIULISTI

Suomentanut Leena Ojalatva

BAZAR

Ensimmäinen painos
Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Leena Ojalatva
Englanninkielinen alkuteos *The Instrumentalist*
Copyright © 2024 KUBUNI LIMITED
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatti s. 7: Atwood, Margaret. *Testamentit*. s 484. Otava, 2019.
Suomentaja Hilikka Pekkanen.

ISBN 978-952-403-258-2
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Äidille ja isälle,
jotka kasvattivat minut rakkaudella
ja antoivat minun olla
rohkea ja utelias.

Suuri osa menneisyyttä vajoaa ajan mereen ja hukkuu sinne lopullisesti, mutta toisinaan vesi jakautuu kahtia ja väistyy syrjään, niin että kätkeyty aarre tulee hetkeksi näkyviin.

– Margaret Atwood, *Testamentit*

Historiallista taustaa

Vuonna 1696 venetsialaisen orpokodin Ospedale della Pietà'n seinässä olevaan aukkoon jätettiin vauva. Tyttö sai nimekseen Anna Maria della Pietà, ja hänestä tuli yksi 1700-luvun taitavimmista viulisteista. Hänen opettajansa oli Antonio Vivaldi.

UNO

Venetsia 1695

On iltahämärä, ja Pyhän Markuksen aukiolla lyö Maran-gonaksi kutsuttu kello. Kumina värisee ulos kellon prons-sisesta suusta, liukuu tuomiokirkon kupolin yli, nuolee sydänsimpukoita, jotka reunustavat mutapohjaisen kanavan laitoja, ujuttautuu sisään rakosesta, joka erottaa kiveyksen ja puuoven. Oven takana, kapealla, himmeästi valaistulla kujalla seisova tyttö kohottaa katseensa.

Joillekin kellon lyönnit kertovat ajan. Toisia ne muistut-tavat pyhäpäivistä, neuvoston kokoontumisista, julkisista mestauksista. Mutta tytölle ne ovat merkki sitä, että hänel-lä ja hänen kaltaisillaan on lupa lähteä yöksi kaduille. On aika ryhtyä työhön.

Tyttö kietoo kaulaansa ohuen keltaisen villahuivin, joka ilmaisee hänen ammattinsa, ja astuu ulos ovesta. Hänen kotinsa on ilotalo San Polon kaupunginosassa, sivukujalla lähellä Ruga dei Oresia, katua, jota pitkin niin matkalaiset kuin paikalliset päivittäin kulkevat päästäkseen San Marcon puolelle johtavalle sillalle. Sijainti on tarkoin harkittu: täällä ovat asiakkaat.

Kengänkannat kopisevat mukulakivillä, kun tyttö kään-tyy. Vasempaan ilotalon ovelta, vasempaan kadunkulmasta,

missä teurastaja myy suolia ja sisäelimiä, sitten suoraan, kunnes tyttö saapuu tavanomaiseen paikkaansa Rialton sillan kupeeseen. Hän nyökkää naiselle, joka on ilmestynyt sinne hetkeä aiemmin ja ryhtynyt laittautumaan valmiiksi. Tyttö riisuu ja laskostaa viittansa ja huivinsa ja asettelee ne mukulakiville sillan alle. Asiasta vallitsee hiljainen yhteisymmärrys – *täällä me säilytämme tavaroitamme hyvässä järjestyksessä, sen aikaa kun olemme työssä.*

Tytöllä on yllään vihreä, korkeavyötäröinen pellavapuku. Syvään uurretun, neliönmuotoisen kaula-aukon reunaan on punottu koristenauhaa. Tytön sormet hakeutuvat kaulukselle, ja hän nykii pukua alas olkapäiltä, niin että hänen rintansa paljastuvat yölle, istahtaa vaalealle tiilikaitteelle odottamaan seuraavaa asiakastaan. Tämä on yleensä mies, yleensä liikkeellä yksin, usein viiniltä tuoksahtaen.

Siinä tyttö istuu, hänen sydämensä jyskyttää mutta ei enää yhtä lujaa kuin aiemmin. Hän on seitsemäntoista, eikä ole montaa asiaa, joista hän ei usko selviävänsä. Kolme asiakasta päivässä, keskimäärin. Kuudessa kuukaudessa melkein kuusisataa. Hän naputtaa jalkaansa kiveykseen ajatusten tahdissa. Edessä on tuiki tavallinen yö.

Asiakas ei ole yksi vakituisista. Mies kylläkin. Ja yksin. Mutta tyttö ei ole nähnyt häntä aiemmin. Mies suhtautuu kohtaamiseen liiketoimena, mikä ei tyttöä haittaa, mutta miehellä on ikää ainakin neljäkymmentä vuotta tyttöä enemmän ja silmät ovat mustanpuhuvat kuin itse pirulla.

”Mennään”, mies sanoo ja vilkaisee olkansa yli kuin pelkäisi jonkun näkevän. Hän haisee tupakalta, nuotiosavulta. Ääni on karhea ja matala.

Tyttö johdattaa miehen ilotaloon, he nousevat yläkertaan puuportaita, jotka narisevat miehen painon alla. Mies murahtaa ja kyyristyy, jottei löisi päätänsä ovenkamanahan, kun he astuvat tytön huoneeseen. Punaisesta hatusta ja takin tinanapeista päätellen hänellä saattaa olla virka laivaston telakalla. Tyttö on kuullut, että siellä pystytään rakentamaan sotalaiva alusta loppuun yhdessä päivässä.

Huoneessa on tummasta puusta tehty iso pylvässänky ja muutama nysäksi palanut kynttilä. Niiden varjot välkkyvät ja värisevät huoneen seinillä. Tyttö vetää syvään henkeä, ja ovi loksahdaa kiinni hänen takanaan.

Yhdeksän kuukautta myöhemmin tytön vatsa on paisunut pinkeäksi. Hän herää ennen aamunkoittoa, sillä hänen ruumiissaan on alkanut sykkiä säkenöivä ja hämmästyttävän voimakas kipu. Suunnitelmansa mukaisesti tyttö kietoo nuhjuisen keltaisen huivinsa ympärilleen ja sujauttaa tasakuunsa kankaanpalan, jota on kirjaillut.

Ensimmäinen haaste ovat portaat. Kipu tykyttää kirkkaanpunaisena. Tytön sisällä, jossakin syvällä ja alhaalla, on kuuma, repivä tunne, joka saa hänen polvensa notkahtamaan, vaikka hän ottaa tukea portaiden lohkeilleesta puukaiteesta. Hän pääsee kadulle asti, mutta lysähtää siellä polvilleen ja pitelee vatsaansa. Pääsisikö hän perille ajoissa? Matka ei ole pitkä, mutta hänen tilassaan...

Et saa pysähtyä, hän sanoo itselleen. Jaksat perille, hän vakuuttaa.

Vaivalloisesti hän nousee pystyyn ja jatkaa matkaa, nojaa rakennusten tiiliseiniin laahustaessaan eteenpäin. Kengänpohjat rikkovat vesilammikoiden pinnan, ja heijastukset halkeavat kahtia. Matkaa on vain muutama korttelinväli,

mutta se tuntuu loputtomalta. Kipu salpaa hengen, se on paljon pahempi kuin vain neljännestunti sitten.

Kolme koputusta, liikehdintää, sitten kurttuinen ja harmaantunut lapsenpäästäjä raottaa ovea. Hänen katseensa laskeutuu tytön vatsalle, missä nuori käsi painaa pingotunutta ihoa. Ärtymys naisen kasvoilla muuttuu huoleksi. Ovi avataan kokonaan.

”Hampaiden väliin”, lapsenpäästäjä opastaa ja ojentaa tyttölle luun, jonka on riistänyt pienen mustavalkoisen koiransa suusta.

Koira murisee. Tyttö murisee takaisin. Hän puree luuta, hänessä on enemmän eläintä kuin milloinkaan. Kipu yltyy häikäiseväksi, se on hehkuvaa punaista, on kuin häntä revittäisiin kahtia sisältäpäin.

Se on hänen viimeinen tietoinen ajatuksensa. Häikäisevyys.

On kulunut kaksi päivää lapsenpäästäjän talon pienessä, pimeässä huoneessa. Liian lyhyt aika, jotta tytön repeytynyt ruumis olisi ehtinyt parantua, mutta vuoteelle on tarvitsijoita. Joku toinen tyttö huutaa jo.

”On aika lähteä”, nainen ilmoittaa.

”Minne muka?” tyttö kysyy. Hän ei ollut uskonut selviävänsä synnytyksestä hengissä.

Lapsenpäästäjä ojentaa tytön keltaisen huivin, ja tyttö yllättyy nähdessään siihen käärityn vääntelevän olennon. Hän oli miltei unohtanut sen. Se on laikukas, kurttuinen, sinisuoninen. Lapsenpäästäjä kohottaa lusikan, syöttää vauvalle sokeriveden viimeiset tipat. Tyttö yrittää pidellä olennon sätkiviä raajoja, hän ei kykene keskittymään tai ajattelemaan, ja lopulta hänen silmänsä muljahtavat ja

reisiin säteilee kipu. Kyyneleet tipahtelevat olennon kasvoille. Se räähky kiukkuisena.

Tyttö kävelee jonkin matkaa, kulkee sivukujien ja siltojen muodostaman labyrintin halki vailla määränpäättä. Hän on kovin väsynyt, paikkoja aristaa, ja hän vuotaa yhä verta. Koko yön hän on yrittänyt olla kuulematta läpätunkevia huutoja, mutta nyt on vihdoin hiljaista.

Aurinko on nousemassa, kanavaa pitkin luikertelee paksu sumu. Tytön täytyy vain kävellä eteenpäin. Jos hän kävelee, olento hänen sylissään pysyy hiljaa. Hän tulee aukiolle, jonka reunalla koristeelliset rakennukset suippokaariikkunoineen rajautuvat jadenvihreään kanavaan. Veden rajaan johtaa neljä askelmaa. Vesi liplattaa houkuttavasti niitä vasten.

Tule luokseni, se kutsuu. Tule luokseni.

Vesi on viileää, mutta jopa tällaisena varhaisena kevät-aamuna se tuntuu virkistävältä. Tyttö painaa olennon tiukasti itseään vasten ja kahlaa syvemmälle, syvemmälle.

Näin. Näin kaikki ratkeaa. On niin rauhallista, niin tyyntä. Tyttö nojautuu taaksepäin, ja pienellä liikkeellä, yhtä luontevalla kuin hengitys, hän vie heidät molemmat pinnan alle.

Mutta olento säikähtää kylmää ja märkää ja hapen puutetta ja saa räjähtävät voimat. Se on yhtäkkiä vihainen ja elossa ja todellinen, ja se tempoilee paetakseen tytön otteesta.

Lopetahan, rauhoituhan, tyttö anelee. Ei kestä kauan. Ei kestä enää kauan.

Mutta olento on kuin raivoava tulipätsi eikä tyttö pysty hillitsemään sitä. Repivin liikkein heidän päänsä rikkovat pinnan, ja kumpikin haukkoo henkeä, elämää.

Olento puristaa tytön kättä lujempaa. Se ei huuda, se vetoaa tyttöön, ja samalla hetkellä ilmaa halkoo etäältä kantautuva yksittäinen sävel, pitkä ja soinnikas. Tyttö heilauttaa olennon ylös vedestä, kietoo sen likomärkään viittaansa ja juoksee.

Santa Maria della Favan valtavat, kaiverruksin koristellut ovet on avattu ensimmäisille messuun tulijoille. Tyttö valuu vettä, hänen hampaansa kalisevat, mutta olento on hiljaa hänen käsivarsillaan, kun hän hoipertelee sisälle kirkkoon. Häntä tervehtivät papin ripeät askeleet, keskikäytävällä kuuluu kengänkantojen klik-klik-klak.

”Huorilla ei ole asiaa tänne”, pappi sanoo ja tönäisee tyttöä kohti korkeita puuovia. Ulkoa tuleva ilmavirta liehuttaa papin kirjailtua silkkikaapua.

”Minä pyydän... veli”, tyttö anelee ja vetää viittaansa syrjään, jotta pappi näkee hänen sylissään lepäävän olennon.

Papin paheksuva ilme muuttuu inhoksi. Hän tyrkkää tyttöä uudestaan. Tyttö tuntee äkillisen ilmanliikkeen, kun kirkon ovi läimäytetään kiinni hänen edestään. Hän lysähtää maahan jalat harallaan. Hengittää sisään, hengittää ulos, reisissä väreilee pistävä kipu.

Tyttö irvistää pää painuksissa, mutta panee samalla merkille ilmassa leijailevan makean tuoksun. Se tulee läheisestä leivoskaupasta, ja siinä on sekoitus voita, sokeria ja jauhoja.

Tytön rintoja jomottaa; olento alkaa jälleen rääkyä. Ratkaisu on yksinkertainen. Eläimen vaistoa. Tyttö tietää, mitä tehdä. Yhdellä veltolla kädellä hän repii pukunsa alas ja paljastaa toisen rintansa. Olento käy kiinni ja alkaa imeä.

Nainen, joka tytön löytää, on aikoinaan itsekkin ollut *cortigna lume*, portto, hän on menettänyt kauneutensa mutta säilyttänyt neuvokkuutensa. Tyttö herää porton vaatimattoman kodin lattialta ympärillään huopa ja muutama tyyny. Seinän vieressä on kapea pöytä ja sen päällä rasia täynnä pelikortteja. Tytölle ojennetaan kupillinen kahvia, jonka pinnalta nousee höyryä. Hän kohottaa kupin huulilleen ja puhalttaa hiljaa ennen kuin siemaisee. Kehoon leviävä lämpö on saada hänet kyyneliin.

Portto on kumartunut lähemmäs ja käy nyt puhumaan. Toinen käsi hieroo tytön alaselkää, toinen nostaa tyhjän lautasen ja kahvikupin lattialta tytön vierestä. Nainen ei katso tyttöä silmiin lausueessaan sanansa.

”Voit olla täällä siihen asti, kun olet taas kunnossa. Maksat takaisin kuun lopussa. Hankin sinulle töitä entisestä ilotalostani. Siellä ulkomuotosi miellyttää, kunhan pillusi on parantunut.”

Lautanen ja kuppi kilahtavat vastakkain, kun nainen suoristaa selkänsä. Hän osoittaa kupilla tytön syliin.

”Vauvan viet Pietään. Kahden viikon päästä, heti kun olet saanut voimiasi takaisin. Ei yhtään myöhemmin. Jos tyttö tuosta vielä kasvaa, hän ei enää mahdu luukusta.”

”Mikä Pietà on?” tyttö kysyy hiljaa.

”Siellä hän saa kasvatuksen, hän saa hyvän elämän. Pääsee oppiin ja saa mahdollisuuksia. Siellä lapset opetetaan soittamaankin.” Kyseessä ei ole keskustelu, eikä portto odota vastausta. Hän kääntyy ja lähtee pois.

Tytttö räpyttelee silmiään ja katselee, kun nainen poistuu. Kuuluu hiljaista ääntelyä, joku väentelehtii. Tyttö tuntee jonkin paisuvan sisällään ja valmistautuu kestämään kipua. Mutta kipu ei tulekaan. Sen tilalla on jotakin

voimakkaampaa, kestävämpää, hyvää. Hän katsoo syliinsä nähdäkseen, mikä tunteen on saanut aikaan. Ja ensimmäistä kertaa hän ymmärtää, että hänen käsivarsillaan on tyttö-vauva.

Seuraava viikko on tytön elämän suloisin. Hän seuraa, kuinka vauva alkaa tarkentaa katsettaan, katsoo häntä silmiin ja oppii, että tässä on hänen äitinsä. Tyttö ruokkii vauvaa, pitää sylissä, silittelee poskia ja pyyhkii suupielistä kuolaa. Ja vaikka he eivät enää ole yhtä ruumista, heidän välillään vallitsee syvä keskinäinen ymmärrys. He ovat ja tulevat aina olemaan osa toinen toistaan.

Tytttö hengittää vauvan lämmintä maidontuoksua ja miettii, mitä haluaisi tälle jonakin päivänä sanoa. Asioita, joita hän olisi toivonut jonkun aikoinaan sanoneen hänelle.

Hän neuvoisi tyttöään juoksemaan, kirmaamaan sydämensä kyllyydestä. Hän neuvoisi tätä unelmoimaan. Hän neuvoisi tätä päästämään ulos sen, mikä sisimmässä on. Ja kun hänen tyttärensä kysyisi, mitä hänestä voisi jonakin päivänä tulla ja mitä hän voisi elämällään tehdä, hän vastaisi: Ihan mitä tahansa. Jotakin, mikä sytyttää maailmaasi värien roihun.

Kolme päivää ennen armonajan päättymistä tyttö ottaa tyttärensä ja kolikkonsa ja kävelee kaupungin halki. Hän on menossa ostamaan paperia, kaunista venetsialaista paperia, joka kelpaisi kuningattarillekin, sillä pienellä rah summalla, jonka on saanut säästöön.

Puodinpitäjä tuhahtaa paheksuvasti, kun tyttö valitsee hienoimman paperin, johon hänen varansa riittävät – paksun kermanvärisen arkin, jossa on vihreitä marmorikuvioita.

Hän ojentaa tiskin yli enemmän kolikoita kuin mitä hän käyttää kolmessa päivässä ruokaan, mutta hinta ei saa häntä epäröimään.

Viereisen oven yllä on kyltti, jossa lukee *Scriba*. Mustan metallikellon keskeltä roikkuu köysi. Tyttö nykäisee kellon kieltä kolmesti, ja kilahdukset tuovat paikalle komean miehen, jolla on musteen tahrinat kädet.

”Kirjoita näin”, tyttö sanoo päästyään sisälle puotiin, ja mies muuntaa hänen sanansa kauniiksi kiehkuroiksi paperille. Tyttö taittelee arkin varovasti ja sujauttaa sen viittansa alle.

Porton taloon palattuaan hän nappaa sivupöydältä yhden pelikorteista, ja keittiöstä löytyneellä pienellä veitsellä hän leikkaa sen viistosti kahteen osaan. Toisen niistä hän ujuttaa korsettinsa taitoksiin.

On jälleen aamunkoiton aika, hetki, joka on vastedes aina muistuttava häntä tuskasta.

”Sen täytyy tapahtua tänään”, portto sanoo.

Tyttö kapaloi vauvansa keltaiseen huiviin ja lähtee jälleen kaduille, hänen askeleensa hämmentävät jalkojen juuressa viipyilevää paksua sumukerrosta. Hameenhelmat läpsyvät nilkkoja vasten, kun hän kiirehtii kortteleiden pyöräyttävän labyrintin halki sydän rinnassa tykyttäen. Ikkunoille asetetut kultaiset naamiot irvailevat hänelle, kun hän kulkee niiden ohi. Eläin hänen sisällään on valpas, hän on saalista ja alati varautunut hyökkäykseen. Korvat ovat virittyneet kuulemaan jokaisen rasahduksen ja vihellyksen. Viitan alla hän on kietonut kätensä suojelevasti lapsen ympärille.

Ripeästi perille, älä vitkastele, ole tarkkana. Vasemmalle, oikealle, oikealle, vasemmalle, oikealle. Jos korviisi

kantautuu pienikin merkki vaarasta, juokse, hän neuvoo itseään. Juokse.

Mutta matka on hiljainen, ja lähestyessään Pietää sivukujalta tyttö tuntee kulkunsa hidastuvan. Hän ei kykene hahmottamaan, kuinka kauan kestää astua viimeiset askeleet.

Hän tuijottaa metalliritilää ja aukkoa, johon pian asetelisi vauvansa, osan itsestään, tämän tulta ja voimaa kiihsevän nyytin, joka saa hänet hehkumaan ylpeydestä. Tämän olennon, joka aneli, että hän antaisi sen elää.

Tyttö ei pysty siihen. Hän perääntyy horjahdellen ja puristaa tytärtään tiukasti rintaansa vasten, mutta samassa hänen huomionsa kiinnittyy jostakin kuuluvaan ynähdykseen.

Maassa luukun alapuolella on laatikoita. Ne näyttävät olevan täynnä kankaanriepuja, ruuantähteitä ja roskia, mutta yhdestä kuuluu ääni, joka saa tytön menemään lähemmäs. Hän kohottaa laatikon kantta ja tukahduttaa kirkaisun.

Laatikossa lapsi, jonka iho on kylmästä sininen ja kauttaaltaan eläinten raapima, vetää juuri viimeisen henkäyksensä. Vauva näyttää isokokoiselta, liian isolta mahtuakseen seinässä olevaan aukkoon.

Tyttö vetää syvään henkeä ja painaa sormensa laatikossa makaavan pienokaisen kaulalle, mutta sykettä ei enää tunnu. Hän sulkee vauvan silmät ja peittää sen kasvot hellästi kankaanpalalla.

Hänen ei tarvitse nähdä enempää.

Hän nousee, luo viimeisen katseen tyttärensä ja ujuttaa tämän varovasti seinässä olevaan aukkoon. Huopanyytin sisään hän sujauttaa taitellun viestin ja pelikortinpuolikkaan. Hän suukottaa vauvan päätä, perääntyy ja soittaa kelloa.

Sitten hän kääntyy ja katoaa iäksi, koska ei kestä katsoa taakseen.

”Mene, suloinen pienokaiseni”, lukee viestissä, ”ja tiedä, että sinua rakastettiin.”

Seinän toisella puolella vallitsee toisenlainen tempo.

”Päivän ensimmäinen”, huhuilee sisar Clara, kun metallinen kieli kilahtaa kellon suuta vasten. Hän kiirehtii sisäpihalle ja vetää aukosta esiin sätkivän tyttövauvan.

”Viidestoista huhtikuuta 1696”, hän sanoo sisar Madalenalle, ja tämä kirjaa tiedot suureen, narulla sidottuun kirjaan, joka on täynnä nimiä.

Chiara della Pietà, saapui 20. helmikuuta 1687, mukana leimattu kolikko ja viesti äidiltä. Paulina della Pietà, saapui 29. huhtikuuta 1695, mukana kirjailtu kangas. Agata della Pietà, saapui 4. toukokuuta 1695, mukana runo, päässä laatikosta tullut haava.

Vauva kaivetaan kääröstään, hänet viedään soikkoon ja pestään. Iho tarkastetaan tulehdusten varalta, vähistä hiuksista syynätään mahdolliset täit. Tulisijaan työnnetään sauva. Sihinää, lihan raudanhajua ja raivoisaa huutoa. Tytön vasemmassa olkavarressa, siinä missä poltinrauta on käynyt, on nyt punoittava P-kirjain. Haava sidotaan. Pappi kastaa lapsen. Sitten sisaret palaavat kirjansa ääreen.

Vauvan hengitys on lyhyttä ja katkonaista: hän kärsii kivusta. Mutta hänen silmissään on erityinen katse. Raivokasta päättäväisyyttä.

”Minkä annamme hänelle nimeksi?” sisar Madalena kysyy.

Sisar Clara katsoo lasta, joka sulkee hänen sormensa pienen nyrkkinsä sisään. Sisar siristää silmiään ja harkitsee.

”Anna Maria della Pietà”, hän ilmoittaa, kun vauva puristaa sormea yhä lujemmin. ”Minulla on tunne, että tästä työstä tulee jotakin.”

"Ainutlaatuinen!"

The New York Times

Venetsia, 1703. Kahdeksanvuotias Anna Maria della Pietà varttuu orpokodin muurien suojassa mutta tietää olevansa erilainen kuin muut. Musiikillisesti lahjakas Anna Maria haluaa palavasti tulla Venetsian suurimaksi viulistiksi ja säveltäjäksi. Hän näkee musiikin väreinä ja kuvina, viulua soittaessaan instrumentin kuin itsensä jatkeena.

Kun orpokotiin saapuu opettamaan maailmankuulu viulisti, Anna Maria tietää tilaisuutensa tulleen. Maestro valitsee hänet tähtioppilaakseen ja hän tekee kaikkensa, jotta miellyttäisi oikukasta, vaativaa opettajaansa. Anna Maria harjoittelee herkeämättä. Hänen lahjakkuutensa alkaa jättää jo maestron varjoonsa, mikä asettaa unelmat vaaraan.

Harriet Constablen *Viulisti* on tarina kunnianhimosta, kyyneliin kirjoitetusta menestyksestä, musiikin vavahduttavasta voimasta ja äärimmäisestä petoksesta. Se kertoo niistä, jotka muistamme myöhemmin, ja niistä, jotka jäävät jalkoihimme menestyksen tiellä.

www.bazarkustannus.fi

84.2

ISBN 978-952-403-258-2

